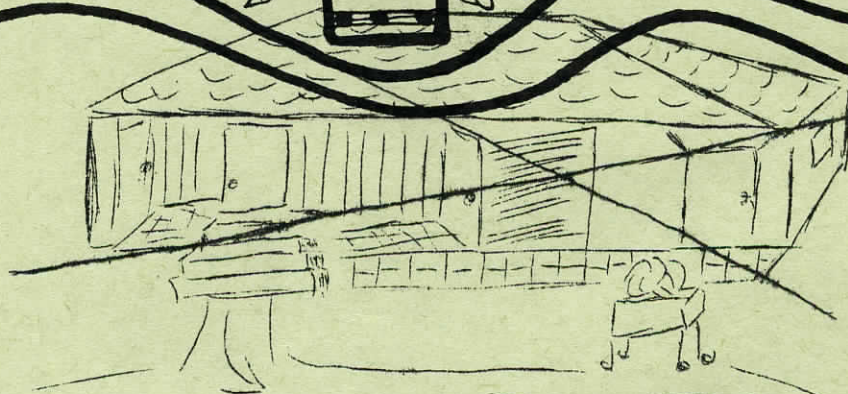
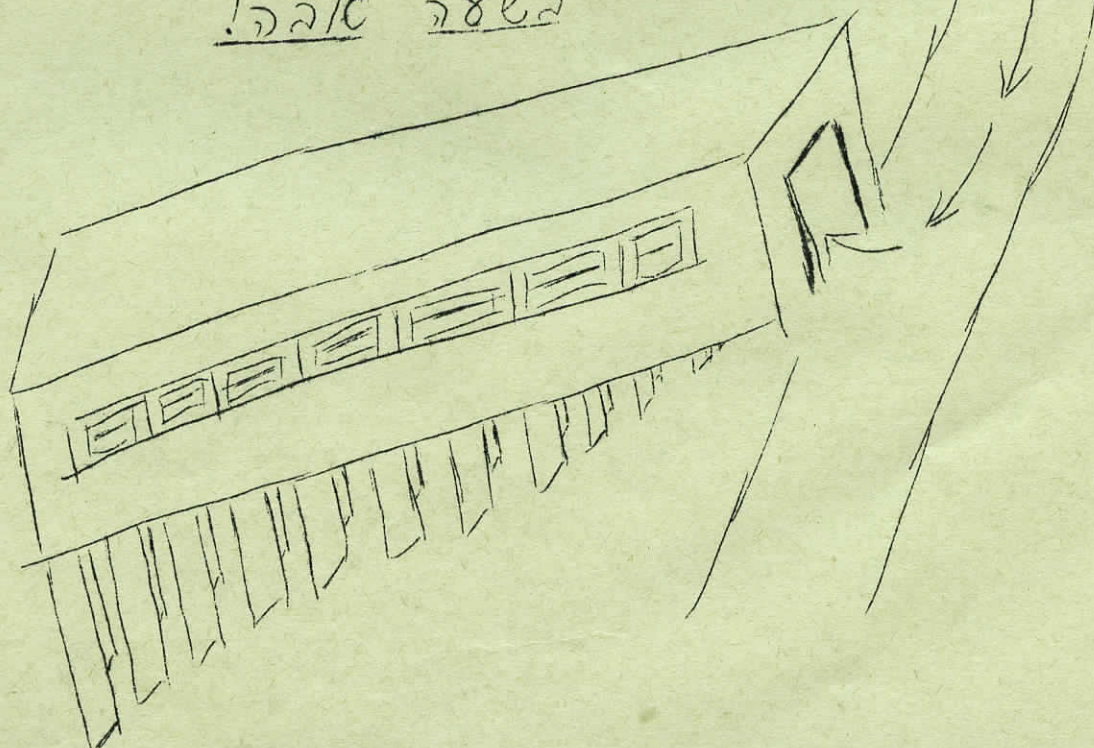

בשעה טובה!

2

מי עדיין זוכר את צריף המזכירות? ומי עוד יכול להצביע על מקום המרפאה בצריף א', המבנה שבו שכנה הספרייה? כולם עברו לפני שנים למבנים של קבע. רק עובדות מחסן הבגדים (בלית ברירה) שמרו אמונים לצריפן הצפוף, הרעוע, החשוך והדולף. והנה, הגיעו אף הם אל המנוחה ואל הנחלה במחסן בגדים בנוי לתפארת. כפי שמספרת המחסנאית בעמוד אחר, חסרים עוד אי אלה שפורים, אבל העקר ישנו, והשבוע עוברות מכונות, כלי תפירה ועובדות לבנין החדש. מתי נוזמן לחנוכת הבית, רות?

באספה במוצאי שבת צפתה לחברים הפתעה נעימה. אחרי שנתקבלו במזל טוב בנינו דבורה מעין וגדי עמית לחברות במשק, הודיע היושב ראש כי "כרגע זה עברנו את מחסום המאתיים, ומנין חברינו עתה 201". הורמו כוסות ושתינו למאה הבאה! במהרה בימינו.

בערב לפני זה נערך בהצלחה רבה "ערב קברה" במועדון החברים. מסמר הערב: רות נאי, שהדיגימה בפנטומימה ספוסים שונים הבאים לשרת את עצמם בדלפק בחדר האוכל.

העשרה במרץ תאריך היסטורי הוא. ביום גורלי זה, הגיעו אלינו, לפני 16 שנה, ראשוני גרעין ה'. מתוך 14 חברים שהגיעו אז, נשארים 11 עד עצם היום הזה. אחוז קליטה נאה, לכל הדעות. הרשימה (מפי הרשם) היא: שמחה, הרבי, רותי, כוכבה, ג'רי, דיאן, אלק, עדנה, נחן, דוט, סימון, מרדכי דטאור (הולנדי), רצ'רד וויסמן, שלומה ירדין.

משרד הבריאות מארגן קורס לבריאות הצבור. היות ומספר המקומות מוגבל, הוקצבו לאחוד הקבוצות שני מקומות בלבד. 18 חובשות הגישו את מועמדותן לקורס, ומתוכם נבחרה שושנה שלנו. הלמודים נמשכים 3 1/2 וודשים, יומיים בשבוע.

אחרי הפסקה ארוכה מדי, וחששות לבצורת, התחילו הגשמים שוב לרדת, אך כנראה שאין ברכה בלי קללה, ומיד מורגשות הדליפות על כל צעד ושעל. מוזר שתקוני הגגות תמיד צולעים אחרי הגשמים, אפילו בשנת בצורת חלקית.

י מ י ה ו ל ד ת

9/3	מיכל סגל	12/3	דודה סנא
	סטיב בן-יוסף	13/3	יעקב מנדזיגורסקי
10/3	פרנקי גליק		מאיר ריפקינד
12/3	אדם בן-חנוך	15/3	ארנון שוורצמן
			אביבה פנקס

לפני מספר חודשים נתקבלה בקשה לקיים דיון בהצעה להפסיק את קיום הארוחה המשותפת, בערב שבת, בחדשי הקיץ. ההצעה הועלתה בגלל המספר הרב של אנשים אשר במצאים במשק בחודשים אלה, ומתוך אי שביעת רצון מהסדורים בחדר האוכל.

בינתיים, ולמרות שהאוכלוסיה הקבועה גדלה אנו מתכנסים ומקבלים את פני השבת בצורתא כל שבוע בבוכחות כ-500 איש בתנאים סבירים הודות למאמצם של צוות ענף המזון, חברי ו. קבלת שבת והתורבים. לפי הסדורים הקיימים יש אפשרות להכניס עוד 50 איש לחדר האוכל.

מספר חברים מבין אלה אשר יזמו את ההצעה לדיון הביעו את הסכמתם להוריד את הנקשה ולתת לחברים העוסקים בסדורים להמשיך לחפש שפורים בוספים.

במידה ואין ערעור על כך, אני מציעה שלא בערוך את הדיון הב"ל כעת.

ריני

תעודת בגרות במסגרת בית הספר כן או לא

המועצה הפדגוגית בישיבתה ב-6 בפברואר החליטה, ברוב קטן, להמליץ בפני המליאה על ביטול בחינות הבגרות הפנימיות החל משנת הלימודים הבאה. (תשל"ד) החברים המציעים תלו קיום בחינות הבגרות בקשיים רבים בהם אנו נתקלים בכיתות י"ב, המתנגדים הציעו לדחות את ההכרעה עד אשר תוכן תכנית אלטרנטיבית שתבטיח מוטיבציה להשגים למודיים. מחייבי הביטול הדגישו את האפשרויות החדשות של מכינות לבני הקבוצים שהוקמו לאחרונה ליד האוניברסיטאות. ההמלצה תידון במשקים בהשתתפות מורים חברי המועצה הפדגוגית, ותובא לדיון סופי והכרעה במליאת העובדים, שתתכנס ביום ב' 19.3.73.

ביום חמישי שעבר התקיימה אצלנו ישיבה פתוחה של ו. הנעורים בהשתתפותו של בטע, מחנך כיתה י"ב. בשבוע הבא יובא הנושא לאסיפה.

לקראת האסיפה

- (1) שיכון - המשך הדיון בהעברות לשיכון החדש.
 - (2) בחינות בגרות - בעקבות החלטת המועצה הפדגוגית בבית החינוך להמליץ על ביטול בחינות הבגרות פנימיות בשנה הבאה. נתבקשו לדון בענין לפני ישיבת המליאה בפורים.
- כפי שהוסבר לפני שבוע, אם לא נסיים את הנקודות תתקיים אסיפה בוספת ביום א'.

על סדר היום:

- (1) בחינות בגרות
- (2) תקציב ריהוט - הצעות ו. החברה בבידון
- (3) תקנון הקיבוץ

לפי בקשת ו. החברה יובאו הסעיפים על תקציב כולל ובסיעות חו"ל לאסיפה באחת השבתות.

באחד מסופי השבוע הוזמנו, כל בני המשפחה, להשתתף בסימפוזיון מטעם "החברה האחרת" על צורות חיים שונות מהמקובל. יחד עם דיירי קרמובות דתיות, אידיאולוגיות, כלכליות, מעטיות ושאר ירקות, הסברנו את הרקע ליסוד "הקומונה" שלנו, ואת תולדות תנועת הקבוצים. אחרי דרשה מעביבת על חלוקת עבודה, ארגון השרותים, חיבור ילדים ואורח חיי האשה בקבוץ (למה לי לשעמם אתכם...) נשאלה השאלה "אבל מהן דג המגרעות?"

חלילה לכם לחשוב שצבענו את הכל בורוד, הרי ידוע לכולנו היטב שיש יתרונות וחסרונות בכל צורת חיים, ועל אחת כמה וכמה בחיי קיבוץ. כל בן אדם רשאי לבחור את צורת החיים עם מערכת הבעיות המתאימה ביותר לאישיותו. כפי שאני נוטה תמיד לאמר - משנה מקום משנה מזל - ולא דוקא לטובה!

קחו למשל חברי קבוץ חפים מפשע היוצאים לשליחות. על אף כל האמון להתגבר על מכשולים, ובפענוח מחשבותיהם הערמומיות של בעלי תפקידים, לא היינו מוכנים באופן מעשי או בפשי לתופעה מיוחדת במינה בחיי העירוביים. טכסיס נגד סדרן העבודה היה לנו, "סדר היום" לעכוב תהליך האסיפה תמיד אפשר למצוא, אבל נגד יצור שלא היה ולא נברא בקבוץ? חברים - זה לא פייר!

מדובר כאן על בעלת הבית, בכלל ובפרט. מבחן האש לכל שליח, ובמיוחד לאשתו. לדוגמה - יום תקונים: בעלת הבית מודיעה שהיא שולחת את החצרן הפולני שלה לתקן את כל אשר קלקל בביקורו הקודם. באיחור של שעה מגיע התכסיס, אך בליווי הגברת, ושניהם מתחילים באופן שיטתי לקלקל לי את היום. תחילה מתפרצת היא לכל החדרים "לראות אם ההסקה פועלת" ופותחת את כל הארונות "לראות אם כבר שברתם את הראי". הוא בינתיים נדחק דרך החלון "לברוק את גגון הזכוכית", ועקב משקלו הכבד בסדק הגגון כך שבגשם הבא זורמים מים לתוך המטבח והמרפסת הסגורה. שני הקושרים מתיעצים בשפה הפולנית, ואני כאות מחאה מטלפנת למשרד הנובים ומקשקשת לבעלי בלשון הקוהש. הוא, כשליח אנגלי אדיב, אינו מוכן לפגוע ברגשות מזכירתו, ומשיב לי באנגלית. אני מרגישה גלמודה ומוזנחת ומחפשת יד סימפטית להדריך אותי במדבר העויין. פתאם נשמעת צריחה! הגברת החוריה ויושבת כשפיה פעור: "הוציאי אותו מפה" היא מתחבבת, "את החצרן" שואלת אני בתמיהה, "מה עשה?" "לא, לא - את המפלצת!"

ואז רואה אני בזווית עיני דמות מתגבבת אל המדרגות - לא גנב או חבלן חס וחלילה, אלא כלב ענק מגזע דלמישן (מה שנקרא בלועזית כלב-זיר-סופג) "הוא לא מוצא חן בעיניך" שואלת אני, תמימה "הרי הוא חמוד נורא" וזה נכון כי כמה שאני משתדלת להוציא אותו מהבית, מסרב הוא באדיבות ומנסה לחדור לקומה העליונה של הבית. טוף-טוף אני משכנעת את האורח ללכת הביתה - ואת הגברת, הרועדת מפחד, שהוא לא מוכר לי ובהחלט לא שייך לי, אפילו כשמתנהג כבן-בית.

מספיק ליום אחד? קיימת אסכולה הטוענת שמוטב לסבול את כל הצרות בבת-אחת, מאשר לתת להן להיסחב משך חודש ימים. וכך היה. אחרי שעה קלה של רגיעה, בה אני מקשיבה, בעל כורחי לתולדות סטיות המין של נכד בעלת הבית (והוא בן שמונה בלבד), נעצרה היא לפתע בספורה המרתק ושואלת: "איפה הוא?"

אני-הוצאתי אותו בכח, ואמרתי לו שימצא מלונה אחרת.

היא-לא הכלב, החצרן.

אני-אה זה, למעלה, באבק עם בעית המים הקרים הלא מגיעים לקומה ב'.

היא-הוא נורא שקט.

המשך בדף הבא...

5.

אבי - אולי הוא יצא לחנות חומרי בנין?
היא - שטויות, הרי אמרתי לו לעבוד בחדר האמבט.
אבי - אז בואי נעלה ונראה מה קרה לו.
היא - חס וחלילה! לא נגש, בטח היה לו התקף לב.

אבי נכנעת. אבי לא מסוגלת לשדר ולקלוט בגליט שונים! ואז באה יעל לעזרתי ומצהירה באנגלית צחה: "אביגיל לא אוהבת את בעלת הבית." ואני רואה לפני, כאילו קרה אתמול, תמונה דומה מלפני 15 שנים, בה שואל עודד אבידור בסבלנות רבה ובקול רם: "אמא, מתי זאת-היא תלך הביתה כבר?"

ואני אוזרת עז ויוצאת איתנה שוב לקרב המתמיד, בידיעה שאני לא לבדי - דורות לפני נלחמו ויכלו.

אך אין רע בלי טוב - רשמנו לעצמנו קללה חדשה לעת הצורך - בעלות-בית עליכם ישראל!

שולמית

מחסן הבגדים

כשמרכז הבנין שלנו מבטיח שבנין מסויים יהיה מוכן לתאריך כל שהוא, כולם כמוכּוּן מאמינים מיד! אבל ליתר בטחון בלבם מוסיפים עוד כמה חודשים. כך גם אני עשיתי, כשאלק אמר לי:

- תראי רות, בפסח תעברו לבנין החדש!
- איזה פסח?
- בפסח שבת תשל"ג כמוכּוּן!
- הא, הא, הא זו בדיחה!
- נתערב?
- או קי!

והנה, ממש פלא! תאמינו או לא, מחסן הבגדים באמת עובר השבוע לבנין החדש! ואפילו לפני הזמן המובטח. דבר כזה טרם קרה בכפר הנשיא. אמנם, הכל עדיין לא מוכן כגון הרמפה המפורסמת שתאפשר להוביל כביסה ישר מתוף הייבוש למרפסת של המחסן! עדיין לא הספיקו לפנות את כל פסולת הבנין המתגלגלת מסביב, עדיין לא קבלנו את הציווד החדש, אבל בכל זאת הכרזנו על "D. Day" וביום המישי זה נעזוב את הצריף הישן ששימש אותנו בבאמנות מימי מבסורה!

ברצוני להודות לבנאים, לבגרים לחשמלאים שלנו שעבדו בחריצות על מנת לגמור את עבודתם במהירות, לאחל לכל הסבתות ולכל העובדות עבודה פוריה והרבה שיתוף פעולה, ולכל החברה מזל טוב. שהחיינו וקיימנו והגיענו ליום הזה!

ולי נשאר לתת לאלק את בקבוק הויסקי שהבטחתי לו. אלק לחיים וכל הכבוד!

רות ג.

אסונות ונדודי שינה

במשך שלושת השבועות שחלפו מאז שהופיע טור זה הזדעזע עולמנו משתי טרגדיות - הפלת המטוס הלובי שהביא למותם של למעלה ממאה איש, ומעשה הטרור בחרטום שבסתיים ברצח שלשה דיפלומטים ע"י מחבלים השייכים לארגון טרור זה או אחר.

האזרח בארצות המערב רגיל להעיף מבט בכותרות העתון בעודו אוכל ארוחת הבקר. יחד עם ה"היטה המבופחת" התה וצבימים הוא מעכל פריטי חדשות כגון רצח המוני ע"י כושי שפתה ביריות; רעידת אדמה במרכז אמריקה; חטיפת מטוס והטסתו לקובה; התנגשות רכבות בתוך או מחוץ למצורה; בהלה בבורסת העולם עקב אי-יציבות הדולר, פיצוץ בנק וגביבת כל תוכן הכספת; התמוטטות קטלנית במכרה... על כל הדברים הוא עובר ביעף ואם הוא אנגלי הוא יקיש בלשונו ויאמר בשלווה "הזרים האלה אינם יודעים לנהל את ענייניהם". רק תבוסת קבוצת הכדורגל שלו עלולה לעורר את חמתו והוא בודאי יתרגש אם יקרא על עינוי חתול ע"י כנופיית ילדים. מצד אחד אני מקנא בשלוותם של אלה הרחוקים מכל טרגדיה ומאידך סולד מאדישותם למאורעות מזעזעים.

אודה ולא אבוש **סאחרי** אסון הפלת המטוס הלובי לא ישבתי טוב במשך כמה לילות. סברתי שכדאי היה לתת למטוס להמשיך מערבה כי אכן תמיד קיים אחוז קטן של ספק. ככל שהתקבלו יותר ויותר מידע - ילדים, נשים בין הניספים; תמונות צעצועים בין צלעי המטוס החרוכים, גבר מצב הרוח העצוב. ההסבר הצולע מן החלונות הגבוהים ואז התגובות הנזעמות של העולם ששפט בלי ידיעות מהלו את עצבותי ברוגז. אך בסוף שלטה המחשבה: מה חשובות לי דעות העולם - חשובה יותר דעתי אני על עצמי ושלי. לא אהבתי את התמונה שהצטיירה לרגע - היותי כאן והוא לא רק מאבק קיום שבעיני צודק, אלא מערבולת המושכת לתוך לוע חפים מפשע וממיתה אותם ב"טרגדיה של טעויות".

ועשהטרוריסטים הערבים, כמו העקרב באגדה הערבית שעוקץ ידידים כי זהו טבעו, פגעו בריבונות מדינה מוסלמית כדי לשחרר כניכול עמיתיהם שנלכדו בירדן, רציתי לשמוע קול מאופק מן העולם הערבי שיאמר מיד "די אחים אין זו הדרך". אילו היתה חרטה ספונטנית והעזה לומר בפומבי שכאן היתה ברוטליות ולא מאבק למען חרות היתה בדלקת אחורה שלא רחוק אותו היום בו נוכל לשבת ולשוחח עם שכנינו על דו קיום בכבוד. אבל הקולות הערביים המוחים נגד הטרור עדיין עמומים. נצטרך לחכות ולהקשיב למצפוננו שלא בותן מנחה.

תיאודורקיס

ישבתי באולם אילת-השחר יחד עם עוד מאות אנשים בלהבים ומחיתי כפיים בסוף קונצרט נודר. האדם וקורות חייו הם לא אלה שמשכו את רוב הנוכחים אלא המוסיקה בעלת הסגנון המיוחד שקבתה לעצמה מקום אף באולמי הקונצרטים של ארופה, הלוואי והיו מלחינינו ואותם מחברי פזמונים שפרי עבודתם משעמם כל כך ב"פסטיבל הזמר", מפתחים סגנון ישראלי מובהק ומושך כמו שמיקיס תיאודורקיס פתח סגנון שהוא שלו וגם של יוון. העובדה שתזמורתו מורכבת מנגנים מובחרים לא רק לפי כשוריהם המוסיקליים אלא לפי כשורם האישי וקומתם הנמוכה, אינה מפריעה כלל. אולי באמת הופעתם הדומה לכנופיית גמדים מכוערים שחציים בעלי קרחת וחציים עטורי שיער ארוך מוסיפה אלמנט מקברי ושגעוני שמתאים לאוירה. זו הופעתו השניה של האמן היווני בארץ. בפעם הראשונה הוא מתח בקורת על יחסנו אל הערבים. בכל זאת הרשו לאמרגנים להזמין לסדרה שניה של הופעות. זו עובדה מעוררת. חבל שצריכים להתעלם מחפושו אחרי תומכים למאבקו כיחיד נגד שלטון הקולגלים ביוון. מעט נכתב בעתונות הארץ על המשטר האכזרי שקיים ביוון אולי מתוך רצון לא להרגיז שכן ים-תיכוני לא-ערבי שמקיים קשרים כל שהם איתנו. אני בכל אופן מרכיז ראש בפני אדם שעבר את גיהנום העינויים של בית הסוהר, שסיכן את חיו ושממשיך

את מאבקו גם מן הגלות.

על זה הנוער מתרגז

יורד גשם שוטף במגרש החנייה של בית החינוך "עמק החולה". השעה 1.30 בצהריים ותלמידים אצים לאוטובוסים שכבר הגיעו בחלקם. תלמידי כפר-הנשיא, מי תחת מטריה ומי בראש חשוף, עומדים ורוטנים על איחורו הרגיל של האוטובוס. פתאם מבשרים להם בשורה בלתי רצויה! אוטובוס לשדה אליעזר ויסוד המעלה שהיה צריך לצאת ב-12.45 לא הגיע ועל כן ילדי שדה-אליעזר יוסעו באוטובוס של עמיעד אילת השחר ואילו ילדי יסוד המעלה יוסעו למושב באוטובוס שמיועד לכפר הנשיא. צעקות, גידופים, עצות, התרגזות על ביה"ס ועל המורה שמתפקידו לבצע את גזר הדין.

-ביסע קודם לכפר הנשיא ואחר כך יסעו ליסוד המעלה
-הנהג חייב להמשיך לטבריה לכן בלית ברירה יסעו תחילה ליסוד המעלה
-נגיע בשלוש הביתה!!!
-ומה עם ילדי יסוד המעלה, שכבר היכו לאוטובוס כמעט שעה?
-לא איכפת לי

וילדי יסוד המעלה הזבוכים ושל לא בעים להם לגרום טירדה לילדים אחרים שומעים את כל הדבורים הללו. אני עייף מלהסביר. האם בנינו כל כך מפונקים שרק הם ורצונם קובעים ואנשים אחרים לא חשובים? האם אתם הורי כפר-הנשיא לא מסבירים לילדיכם בעודם בגיל הרך שההתחשבות בזולת היא ערך אנושי חשוב? האם אתם חברי כפר-הנשיא לא מסבירים לבני הנעורים שאם חנוכו של ילד בבית הספר המשותף עולה אלפי לירות אין זה פגם אם רוצים לחסוך כסף ולא מוסיפים עוד אוטובוסים? האם בני ה"טפס עשרה" כה שקועים בבעיותיהם שהם אינם מבינים שלעיתים חלים שיבושים בתכנון בסיעות אג"ד, שאין מגדפים בהג שלא אשם בסידור בסיעות שקיבל אם הוא מאחר?

ועוד יכתוב פלרבי מבין דור ההמשך:
-למורים נורא קל לדבר, הם תמיד יושבים באוטובוס.

האם אני הוא זה שחייב להסביר מדוע מוטב כך מאשר להיפך?

מודעות מן הקוראים

הצעתי שחברים יכתבו מודעות שאפרסם אותם בטור זה. קבלתי מודעות מג' ורג' ומודעה אחת מחבר שהעדיף לשמור אלמוניותו. אני מביא כאן חלק מהן בתקווה שאחרים יקבלו עידוד ויכתבו.

* דירות למכירה: בהזדמנות - דירה 53 מ"ר, לא מתאימה לרווק או לדתיקי קיבוץ.

* דרושה דירה: 150 מ"ר, 6 חדרים, שני מטבחים. עבור צלם חובב ומורה בעלת מרץ עם 3 ילדים.

* שותפות: כתב שבועון עייף בעל בסיון רב מחפש עוזרים למילוי טורד.

כל אלה בתרמו ע"י ג' ורג'

* כותב טורים בשבועון פופולרי בגיל העמידה, צעיר ברוחה מחפש עזר כנגדו. המטרה: מציאת סיפוק הודי בצמצום כל כתביו (אלמוני)

נו, ככה זה. המחמאות לא מפסיקות לזרום.

תחרות בוספת

מכתבים מן הטיפוס הידוע לטור של דודה גיטל הנותנת עצות. לדוגמה: - דודה גיטל: יש לי אלרגיה למורים, לנהגי אג"ד, לאוטובוסים וללימודים. מה עלי לעשות?

יש המשך...

דודה גיטל מיעצת: לך ברגל, ההפך למורה או קצה מבנה כנהג אג"ד. חכה, אלרגיות אלה ייעלמו כשיופיעו אחרות.

- למ"כ, לאשה ולילדיך כשיולדו. בהצלחה.

דודה גיטל:

אני מסמיקה כשמסתכלים בי. האם יש תרופה לדבר?
האם אני בורמלית?

דודה גיטל מיעצת:

חביבה, זה עבין של הורמונים, או שיש לך או שאין לך. אפשר ללבוש צעיף או מסכת גז. איבני ממליצה על פיזור קמח מצות אבל סיד מלבין די אפקטיבי. בורמלית? מה זה איכפת לך כל עוד את בריאה ואוהבת את אבא ואמא.

אריק

ההשמנה

ההשמנה היא הבעיה התזונתית הקשה ביותר בעולם המערבי כיום. האדם השמן בדרך כלל אינו בא לרופא בגלל היותו שמן. הוא בא בקשר לסימני הליווי המלווים אל מצבו: קוצר נשימה, כאבים בברכיים וכו'. זה מעיד על כך שהוא מסוגל לחיות שנים רבות בלי לדאוג, אך התוצאות מתגלות בגיל מבוגר יותר.

ברוב המקרים מתחילה ההשמנה בגיל צעיר - או שהאם מאכילה את הילד מעל לצורך או מתקופת מחלה, כשההורים מנסים להשכיח מהילד את מחלתו על ידי עודף פמתקים. כך מתחיל הרגל של אכילת יתר, שקשה לשבור אותו לאחר מכן, והילד השמן הופך בדרך כלל למבוגר שמן, כי לעיתים רחוקות מצליחים להפטר מהשומן של תקופת הילדות. חבל מאד שרכות הלב מצד ההורים, ותענוג כה נעים של זלילת ממתקים יובילו לתוצאות כה שליליות בגיל מבוגר. לפני דור אפשר היה למצוא אולי ילד שמן אחד בכיתה או אף בכל בית הספר, אך כיום נפוצים המקרים של ילדים שמנים.

בגיל ההתבגרות בגרמת ההשמנה מהלחציט השונים שהמתבגר בתון בהם: בעיות חברתיות, אי-בטחון, ספקות בבחירת עבודה מתאימה וכו'. הפורקן ממתחות הוא לעיתים קרובות באכילה.

שמנות קיצונית כמעט ואי אפשר לטפל בה, ולכן תפקיד הרופא הוא למנוע את ההשמנה בגיל צעיר. גברים מצליחים יותר, אך אפילו אצלם מידת ההצלחה אינה גדולה. כדורים גם לא עוזרים בהרבה, ואפילו גורמים להשמנת יתר מאוחר יותר.

הבעיה הקשה לרופא היא המקרה של האדם ה"מאושר" במצבו, או ליתר דיוק הזקוק לו באופן נפשי. ענה גורם להשמנה הוא ההריון. ידוע ודאי לרובם שהמושג "לאכול עבור שנים" אינו נכון. הרופא צריך לדאוג שהאשה תחזור למשקלה שמלפני ההריון.

שני שליש מכל המקרים של התקפי לב קורים אצל אנשים שמנים מדי. כמעט ואי-אפשר למצוא אדם רזה בכל המחלקה המטפלת בחולים אלה. בזמן האחרון חלה עליה במקרים של התקפי לב בין חברי קיבוצים בגיל העמידה. קל מאד לחכות שהמחקר ימצא דרכים למנוע את המחלה, אך הפתרון טמון הרבה יותר קרוב: הרזיה, הפסקת עישון, ופעילות גופנית הדרגתית. בזה האתגר.

ד"ר רייד